

- 6) Zarzut szósty dotyczący błędu co do prawa, jako że Rada wywnioskowała na podstawie tego, że strona skarżąca jest przedsiębiorstwem publicznym, iż udziela wsparcia finansowego rządowi irańskiemu.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący nieścisłości materialnej dotyczącej okoliczności faktycznych, jako że strona skarżąca nie jest spółką należącą do państwa ani przez nie zarządzaną i strona skarżąca nie udzielała wsparcia finansowego rządowi irańskiemu.
- 8) Zarzut ósmy dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady proporcjonalności, jako że ograniczenia nałożone na przysługujące stronie skarżącej prawo własności i na jej prawo do prowadzenia działalności gospodarczej są nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonego celu. Strona skarżąca podnosi, że zamrożenie jej funduszy nie realizuje zamierzonego celu, ponieważ nie jest ona zaangażowana we wdrażanie programu jądrowego przypisywanego rządowi irańskiemu.
- 9) Zarzut dziewiąty dotyczący braku podstawy prawnej dla rozporządzenia wykonawczego nr 945/2012⁽⁴⁾.
- 10) Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że rozporządzenie wykonawcze nr 945/2012 dotknięte jest brakiem właściwości i brakiem uzasadnienia.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39), w brzmieniu wynikającym ze sprostowania.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22), w brzmieniu wynikającym ze sprostowania.

⁽³⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2013 r. — Bank of Industry and Mine przeciwko Radzie

(Sprawa T-10/13)

(2013/C 79/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bank of Industry and Mine (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci E. Glaser i S. Perrotet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 8 decyzji Rady nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 20 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dodano w nim spółkę BIM do ujętego w załączniku II do decyzji 2010/413/WPZiB wykazu podmiotów, które mają być objęte środkami w postaci zamrożenia funduszy;
- równocześnie stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dodano w nim spółkę BIM do wykazu podmiotów, które mają być objęte środkami w postaci zamrożenia funduszy, w załączniku IX do rozporządzenia 267/2012;
- uznanie, że nie mają zastosowania względem BIM rozporządzenie nr 267/2012, decyzja 2010/413/WPZiB, zmieniona przepisami decyzji 2012/35/WPZiB i 2012/635/WPZiB wprowadzającymi, a następnie zmieniającymi lit. c) do art. 20 decyzji 2010/413/WPZiB i umieszczającymi stronę skarżącą w wykazie zamieszczonym w załączniku II;
- i posiłkowo przy założeniu niestwierdzenia nieważności art. 1 pkt 8 decyzji nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 20 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB, uznanie, że nie ma on zastosowania wobec BIM;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów, które są co do istoty identyczne z podniesionymi w sprawie T-9/13 National Iranian Gas Company przeciwko Radzie lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2013 r. — ANKO przeciwko Komisji

(Sprawa T-17/13)

(2013/C 79/43)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: ANKO AE Antiprosopion, Emporiou kai Viomichanias (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat B. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, że skarżąca nie musi zwrócić sumy, jaką Komisja wypłaciła jej w ramach projektu POCEMON, jako kwoty nienależnie wypłaconej;
- stwierdzenie, że skarżąca nie musi zapłacić na rzecz Komisji zryczałowanego odszkodowania za projekt POCEMON;
- stwierdzenie, że Komisja nie była uprawniona do dokonania potrącenia kwoty, jaką miała wypłacić ANKO i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą

Zarzuty i główne argumenty

- Niniejsza skarga dotyczy odpowiedzialności Komisji w rozumieniu art. 272 TFUE w odniesieniu do umowy nr 216088 w sprawie realizacji projektu „Point Of CarE MONitoring and Diagnostics for Autoimmune Diseases” (POCEMON). Skarżąca twierdzi w szczególności, że chociaż wykonała swe zobowiązania umowne, Komisja zażądała od niej zwrotu sum wypłaconych ANKO z naruszeniem teź umowy, zasady dobrej wiary, zakazu nadużywania prawa i zasady proporcjonalności. Ponadto Komisja usiłowała dokonać potrącenia wiarytelności, które nie były bezsporne, pieniężne i wymagalne.
- Z powyższych względów skarżąca twierdzi, iż po pierwsze nie jest zobowiązana do zwrotu całej kwoty wypłaconej jej przez Komisję tytułem projektu POCEMON, jako kwoty nienależnie wypłaconej. Po drugie skarżąca utrzymuje, że nie jest zobowiązana do zapłaty zryczałowanego odszkodowania (liquidated damages) na rzecz Komisji za projekt POCEMON. Po trzecie skarżąca podnosi, iż Komisja nie była uprawniona do potrącenia kwot należnych skarżącej, które nie są bezsporne, pieniężne i wymagalne.

**Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2013 r. —
Ekologiczny prawni servis przeciwko Komisji**

(Sprawa T-19/13)

(2013/C 79/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ekologiczny prawni servis (Brno, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat P. Černý)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2012) 8382 z dnia 12 listopada 2012 r. uznającej za niedopuszczalny wniosek skarżącej o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w sprawie decyzji Komisji C(2012) 4576 z dnia 6 lipca 2012 r. dotyczącej wniosku na podstawie art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ o przydzielenie przejściowo bezpłatnego uprawnienia na zgłoszoną przez Republikę Czeską modernizację wytwarzania energii elektrycznej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 4576 z dnia 6 lipca 2012 r. dotyczącej wniosku na podstawie art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o przydzielenie przejściowo bezpłatnego uprawnienia na zgłoszoną przez Republikę Czeską modernizację wytwarzania energii elektrycznej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem decyzji Komisji Europejskiej C(2012) 8382 z dnia 12 listopada 2012 r. ze względu na jej sprzeczność z art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej; art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; oraz art. 2 ust. 1 lit. g) i art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 ⁽²⁾.
- 2) Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem decyzji Komisji C(2012) 4576 z dnia 6 lipca 2012 r. ze względu na jej sprzeczność z art. 263 TFUE; dyrektywą 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie zmienioną dyrektywą 2009/29/WE ⁽³⁾; Komunikatem Komisji — Wytoczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE (2011/C 99/03); i z dyrektywą 2001/42/WE ⁽⁴⁾ w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko